

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Super poster, s. r.o., IČ: 25063723**, se sídlem Praha 3, Koněvova 2660/141, zastoupen JUDr. Janem Marečkem, advokátem v Praze 2, Apolinářská 6, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské nám. 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 14664/2009 ze dne 7.4.2009,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 14664/2009 ze dne 7.4.2009 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.640 Kč k rukám zástupce JUDr. Jana Marečka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 26.6.2009 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 14664/2008 ze dne 7.4.2009, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, č.j. S-MHMP 442633/2008 ze dne 29.9.2008. jímž mu byla uložena pokuta ve výši 45.000 Kč za umístění zařízení na fasádě nemovitosti č.p 72 v k.ú. Smíchov, Preslova 25, Praha 5, která se nachází v památkové zóně Smíchov, vymezené vyhláškou hl. m. Prahy č. 10/1993 Sb., o prohlášení částí území hl. m. Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany. Předmětné zařízení, které je tvořeno reklamní plachtou, kotvenou do fasády nemovitosti pomocí kovových úhelníků a opatřenou 4 ks nasvětlovacích reflektorů byla na

nemovitosti umístěno bez závazného stanoviska MHMP-OKP podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., památkové péči, ve znění pozdějších předpisů.

Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí ze dne 7.4.2009 je zřejmé, že žalobce a žalovaný se neshodují ve výkladu pojmu „zařízení“. Magistrát hl.m.Prahy pokutoval žalobce za umístění reklamní plachty v roce 2008, žalovaný tento závěr potvrdil s tím, že vzhledem k účelu a smyslu zákona je nutno každé instalování reklamní plachty posuzovat zvlášť z hlediska zákona památkové péči. Předmětná budova je z hlediska památkové péče chráněna nejen podle zákona o památkové péči, ale i podle vyhlášky hl.m.Prahy a tato ochrana se vztahuje i na její exteriér. Je nutno zabezpečit ochranu objektů v památkové zóně. Ministerstvo kultury má za to, že pojem zařízení podle předpisů o památkové péči není totožný s pojmem podle stavebního zákona, ačkoliv ve všech ostatních pojmech je shoda, Předmětem posuzování v daném případě je reklamní plachta a její vyměňování. Ministerstvo kultury trvalo na logickém výkladu pojmu „zařízení“ podle památkového zákona, tedy v souladu s jeho účelem a smyslem, kterým je památková ochrana. Má za to, že nelze souhlasit s tím, aby stanovisko vydané podle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči platilo jednou pro vždy a aby bylo možno v jeho rámci opakovaně vyměňovat reklamní plachty. Poukázalo na to, že reklamní plachty by mohly být vyměňovány a umístovány i na upevňovací prvky, které na budovách mohou existovat z dřívější doby a takový výklad by v podstatě znamenal znemožnění památkové ochrany konkrétního objektu.

Žalobce se svým podáním domáhal napadeného rozhodnutí s tím, že rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy a žalovaného jsou postihovány skutky, k nimž došlo před rokem 2005, kdy teprve žalobce převzal reklamní plochu od předchozího provozovatele. Namítal, že je postihován za jednání, jež je ale posuzováno podle právní úpravy, která je účinná až od 1.1.2007 a její výklad byl proveden v neprospěch žalobce. Namítal, že v napadeném rozhodnutí není přesně specifikován skutek, za který je žalobce postižen tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným a rovněž má za to, že není v souladu výrok napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 30.9.2009 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 22.3.2012, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto :

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Dle správního spisu zjistil soud následující podkladové skutečnosti:

- vnitřní sdělení odboru kultury památkové péče a cestovního ruchu Magistrátu hl.m.Prahy, ze dne 21.7.2008 o zjištění reklamní plachty na objektu č.p. 72 v katastrálním území Smíchov, Preslova 25, Praha 5;
- vnitřní sdělení ze dne 21.7.2008 výzva vlastníkovi o totožnosti subjektu, který zařízení umístil;
- nájemní smlouva uzavřená mezi Smíchovskou střední průmyslovou školou a společností Super poster, s.r.o., ohledně nájmu čelní stěny budovy čp. 72 za reklamním účelem, konkrétně k instalaci a provozování osvětlené reklamní sítě;
- oznámení Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 2.9.2008 o zahájení správního řízení o uložení pokuty za umístění reklamního zařízení na fasádě nemovitosti čp. 72 v k.ú. Smíchov;
- rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 29.9.2008 uložení pokuty, odvolání proti tomuto rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva kultury čj. 14664/2008 ze dne 7.4.2009.

Podle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči, ve znění od 1.1.2007, vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).

Podle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči, ve znění do 31.12.2006, vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, stavební změně nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností.

Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 5 A 67/96-29 ohlášení udržovacích prací na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny, je spojeno s počátkem běhu třicetidenní lhůty k jeho posouzení stavebním úřadem podle § 57 odst. 2 stavebního zákona jen tehdy, je-li současně doloženo závazným stanoviskem orgánu památkové péče dle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona o památkové péči, ve znění od 1.1.2007, obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2,000.000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).

Podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona o památkové péči, ve znění do 31.12.2006, obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 100.000 Kčs právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí stavbu, stavební změnu nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku,

Podle § 37 odst. 2 zákona o památkové péči, ve znění od 1.1.2007, pokutu lze uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán státní památkové péče, který je příslušný pokutu uložit, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

Podle § 37 odst. 2 zákona o památkové péči, ve znění do 31.12.2006, pokutu lze uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán státní památkové péče, který je příslušný pokutu uložit, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.

V inkriminované věci jde především o výklad pojmu „zařízení“ dle zákona o státní památkové péči ve znění účinném od 1.1.2007, který byl do zákona zařazen po novele, a který však nemá vlastní definici. Spor je o to, zda do této kategorie patří i reklamní plachty, jak tvrdí žalovaný, či nikoliv jak namítá žalobce s odkazem na stavební zákon.

Sankční odpovědnost právnických (popř. kvalifikovaných fyzických) osob ve vztahu k správním deliktům, které mají smysl stejný jako v trestním právu, lze vyvodit pouze při naplnění skutkové podstaty těchto deliktů. Skutkové podstaty správních deliktů musí být proto v zákoně definovány přesně a jednoznačně, aby každý mohl vědět, zda zákon porušil, aby mohl poznat, zda je jeho jednání trestné či nikoliv.

Dle názoru soudu v případě sankcionování by měly mít pojmy shodný význam, pokud zvláštní zákon nestanoví vlastní definice těchto pojmů. Nicméně zákon o státní památkové péči nemá vlastní definici pojmu „zařízení“, a proto soud musel dospět k závěru, že tento pojem nelze vykládat různě, resp. extenzivně, tedy odlišně od stavebního zákona.

V inkriminovaném případě výklad pojmu „zařízení“ je nejednoznačný a z toho vyplývá nejednoznačná situace, jaké jednání je tedy trestné (podléhající sankci) a jaké nikoliv. Má se jednat o celé reklamní zařízení, anebo i sama reklamní plachta o sobě je takovým „zařízením“. Každá osoba může být sankcionována pouze za delikt, jehož skutková podstata je definována nerozporně, nicméně v inkriminovaném případě je možný nejméně dvojitý výklad.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 25/2009-87 i ve správním trestání je zapotřebí dodržet zásadu nullum crimen, nulla poena sine lege a trvat na tom, že existenci správního deliktu může správní orgán konstatovat a za spáchání správního deliktu postihnout určitý subjekt jen tehdy, jsou-li jednáním, jež bylo v rámci správního řízení

zjištěno, naplněny všechny znaky deliktu, které jsou uvedeny v konkrétní skutkové podstatě obsažené v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2004, č. j. 6 A 173/2002 - 33, č. 444/2005 Sb. NSS).

Městský soud v Praze musel proto konstatovat, že v inkriminované věci sankční odpovědnost žalobce nelze vyvodit, neboť všechny znaky deliktu uvedeného z zákoně o státní památkové péči naplněny nebyly, neboť výklad pojmu „zařízení“ je nejednoznačný. Jedná se tedy o nezákonné rozhodnutí založené na výkladu právní normy, který nemohl soud akceptovat.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů rozhodl ve věci tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudních poplatků, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a účast při jednání, a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 10.640 Kč, včetně DPH ve výši 20%.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. března 2012

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**